

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Matejom Krajčim, Advokátska kancelária, Májkova 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 15/2015 a jeho uznesením z 13. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronicky 2. júna 2015 a poštou 5. júna 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tpo 15/2015 a jeho uznesením z 13. marca 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 3. júna 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa z 19. februára 2015 bolo voči sťažovateľovi vznesené obvinenie za prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 26/2015 z 22. februára 2015 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to s účinnosťou od 19. februára 2015 o 4.15 h. Uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 15/2015 z 13. marca 2015 bolo uznesenie okresného súdu zrušené v celom rozsahu, sťažovateľ bol prepustený na slobodu, väzba bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka, sťažovateľovi bola uložená povinnosť oznámiť každú zmenu miesta pobytu a bol mu uložený zákaz požívať alkoholické nápoje, ako aj zákaz viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu.

Postupom a rozhodnutím okresného súdu došlo podľa sťažovateľa k závažnému porušeniu jeho práv vrátane jeho základného práva na osobnú slobodu.

Sťažovateľ a jeho obhajca sa nemohli vyjadriť k návrhu prokurátora na vzatie do väzby z 20. februára 2015 v rozpore s ustanovením § 72 ods. 2 Trestného poriadku, pričom okresný súd bol na závažný protizákonný postup upozornený.

V návrhu na vzatie do väzby sa podľa sťažovateľa uvádzajú zavádzajúce a nepravdivé skutočnosti. Sťažovateľ vypovedal po vznesení obvinenia 19. februára 2015, pričom sa ku skutku v plnom rozsahu priznal a svoje konanie oľutoval. V minulosti bol už odsúdený za obdobný čin spáchaný 18. decembra 2010 a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu dvoch rokov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dva roky. Sťažovateľ všetky tieto tresty vykonal dňom 28. decembra 2014. V súčasnosti nie je stíhaný pre žiaden trestný čin. Viedol viac ako štyri roky riadny život, pričom nepožíval žiadne alkoholické nápoje. Vo výpovedi sám uviedol, že išlo o ojedinelý exces, pričom osobné motorové vozidlo nechal zaparkované pred domom a nepamätá si dôvod, pre ktorý do svojho osobného motorového vozidla nasadol, ale ani to, kam chcel ísť. Už v minulosti sa takéto stavy uňho prejavovali po požití väčšieho množstva alkoholických nápojov. Preto dobrovoľne absolvoval ambulantnú

protialkoholickú liečbu. Odo dňa, kedy mu bolo podmienenčne upustené od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, sa dopustil len dvoch priestupkov na úseku cestnej dopravy, a to miernym prekročením rýchlosti.

Podľa presvedčenia sťažovateľa krajský súd svojím uznesením porušil čl. 17 ods. 3 v spojení s čl. 46 ods. 1 ústavy, ďalej ustanovenie § 71 ods. 1, § 176 ods. 1 písm. d) a ods. 2, ako aj § 168 Trestného poriadku. Došlo tým k porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľ vypovedal, že pre požitie alkoholu si od polnoci 18. februára 2015 nič nepamätá. Nevie, ako sa dostal z podniku, do ktorého prišiel pešo a v ktorom požíval s kamarátom alkohol, k autu zaparkovanému pred jeho domom. Netuší, prečo nastúpil do auta a kam chcel ísť. Vôbec si nepamätá, že ho zastavila policajná hliadka, ale ani to, ako prebehla celá kontrola. Precitol až v cele policajného zaistenia.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ bol v čase spáchania prečinu v stave nepříčetnosti vylučujúcim trestnú zodpovednosť. To zakladá dôvod na zastavenie trestného stíhania.

Sťažovateľovi bol 19. februára 2015 zadržaný vodičský preukaz. Z toho vyplýva, že nemôže pokračovať v trestnej činnosti, keďže nemá na to formálne, ale ani materiálne podmienky. Dopustil by sa totiž trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, ak by napriek zadržaniu vodičského preukazu viedol motorové vozidlo. Takto však nikdy v minulosti nekonal a nie sú žiadne dôvody na predpoklad, že by sa takého protiprávneho konania dopustil v budúcnosti. Sťažovateľ prostredníctvom obhajcu 19. februára 2015 žiadal prokurátora o uzavretie dohody o vine a treste, keďže spáchanie skutku v plnom rozsahu priznal a oľutoval. Prokurátor prisľúbil, že 20. februára 2015 podá obžalobu, čo sa však nestalo. Namiesto toho 20. februára 2015 bol sťažovateľovi doručený návrh na vzatie do väzby. Prokurátor odôvodnil zmenu stanoviska tým, že bude treba skúmať duševný stav sťažovateľa.

Sťažovateľ namieta, že v danom prípade, prihliadajúc na všetky okolnosti, išlo o nezákonné obmedzenie jeho osobnej slobody supľujúce procesné pochybenia vyšetrovateľa a prokurátora, pričom navyše neboli ani naplnené zákonné podmienky uloženia väzby, resp. dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Väzba bola aplikovaná v prípade sťažovateľa ako trest, a to neprípustným procesným postupom neumožňujúcim mu (rovnako ani jeho obhajcovi) vyjadriť sa k návrhu na vzatie do väzby, čo je závažným porušením práv obvineného. Napriek neexistencii dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozhodol krajský súd o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd pritom na jednej strane konštatuje existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, no zároveň konštatuje aj to, že za prostriedok, ktorý môže dostatočne účinne zabrániť sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti, treba považovať aj zadržanie vodičského preukazu. Uvedené konštatovania si vzájomne odporujú, keď krajský súd ustafuje existenciu väzobných dôvodov a zároveň spochybňuje ich existenciu.

Napokon sťažovateľ uvádza, že uznesenie krajského súdu mu bolo doručené 2. apríla 2015, a preto sťažnosť podáva v zákonnej lehote.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave, v konaní vedenom pod č. k. 3Tpo/15/2015 porušil základné právo obvineného [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl.17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Uznesenie zo dňa 13.03.2015, č. k. 3Tpo/15/2015, vydané Krajským súdom v Bratislave a Uznesenie zo dňa 22.2.2015, vydané Okresným súdom Bratislava IV., č. k. 0Tpo/26/2015, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Obvinenému [REDAKOVANÉ], priznáva úhradu trov konaní v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov), ktoré jej je Krajský súd v Bratislave povinný uhradiť na účet Advokátskej kancelárie Mgr. Matej Krajčí, so sídlom Májkova 1, 81107 Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Zo zápisnice o výsluchu sťažovateľa okresným súdom sp. zn. 0 Tp 26/2015 z 22. februára 2015 vyplýva inter alia, že pred začatím výsluchu prokurátor doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi návrh na vzatie do väzby z 20. februára 2015, pričom sťažovateľovi a jeho obhajcovi bol poskytnutý dostatok času na oboznámenie sa s návrhom. Sťažovateľ k veci uviedol: *„Ja som na polícii vypovedal dňa 19.2.2015, svoju výpoveď som aj podpísal, túto výpoveď nechcem meniť, ani dopĺňať. Pamätám si všetko, čo som na polícii vypovedal.“* Ani prokurátor, ale ani obhajca nemali na sťažovateľa otázky. Po vyhlásení uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby tento vyhlásil, že podáva sťažnosť. Obhajca sťažovateľa uviedol, že odôvodnenie sťažnosti doplní písomne po doručení písomného vyhotovenia uznesenia, ale chce namietat závažné porušenie práva na obhajobu, *„nakoľko nám nebolo umožnené sa k návrhu na vzatie do väzby vyjadriť, z tohto dôvodu v zmysle ustálenej judikatúry sa považuje toto rozhodnutie za nulitné a obmedzenie osobnej slobody za nezákonné...“*.

Z odôvodnenia sťažnosti z 23. februára 2015 smerujúceho proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 26/2015 z 22. februára 2015 vyplýva, že postupom a rozhodnutím okresného súdu boli závažne porušené práva sťažovateľa, ako aj jeho základné ľudské práva a slobody. Sťažovateľ a jeho obhajca sa nemohli vyjadriť k návrhu na vzatie do väzby z 20. februára 2015 v rozpore s ustanovením § 72 ods. 2 Trestného poriadku, pričom okresný súd bol na závažný protizákonný postup upozornený. Pritom v návrhu na vzatie sťažovateľa do väzby z 22. februára 2015 sú uvedené zavádzajúce a nepravdivé skutočnosti. Sťažovateľ vypovedal po vznesení obvinenia 19. februára 2015, pričom sa ku skutku v plnom rozsahu priznal a svoje konanie oľutoval. Sťažovateľ bol odsúdený za obdobný trestný čin spáchaný 18. februára 2010 a bol mu za to uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov s podmieneným odkladom na 2 roky, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu na 2 roky. Sťažovateľ všetky tresty vykonal dňom 28. decembra 2014 a nie je v súčasnosti stíhaný pre iný trestný čin. Viedol riadny život viac

ako 4 roky, pričom nepožíval žiadne alkoholické nápoje. Sám vo svojej výpovedi uviedol, že išlo o ojedinelý exces, pričom osobné motorové vozidlo nechal zaparkované pred domom a nepamätá si dôvod, pre ktorý nasadol do svojho osobného motorového vozidla, ale ani na to, kam chcel ísť. Už v minulosti sa prejavovali u neho takéto stavy po požití väčšieho množstva alkoholických nápojov. Z tohto dôvodu dobrovoľne absolvoval ambulantnú protialkoholickú liečbu. Odo dňa podmieneného upustenia od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti sa dopustil len dvoch priestupkov na úseku cestnej dopravy spočívajúcich v miernom prekročení rýchlosti. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ bol v čase spáchania prečinu v stave nepríčetnosti vylučujúcim trestnú zodpovednosť. Navyše 19. februára 2015 mu bol zadržaný vodičský preukaz. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nemôže pokračovať v trestnej činnosti, keďže nemá na to formálne a ani materiálne podmienky. Ak by viedol motorové vozidlo napriek zadržaniu vodičského preukazu, dopustil by sa trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 349 Trestného zákona, čo sa mu v minulosti nikdy nestalo a nie sú žiadne dôvody a ani predpoklady, že by sa tak stalo v budúcnosti. Pokiaľ prokurátor uviedol, že bude potrebné skúmať duševný stav sťažovateľa, nemožno s ním súhlasiť, keďže sťažovateľ si stav nepríčetnosti, resp. zníženej príčetnosti privodil sám požitím väčšieho množstva alkoholických nápojov a uvedené priznal a oľutoval. Priznanie zníženej príčetnosti alebo úplnej nepríčetnosti by nemalo na výsledok trestného konania procesne a hmotnoprávne žiadny vplyv.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 15/2015 z 13. marca 2015 vyplýva, že ním bolo zrušené v celom rozsahu uznesenie okresného súdu sp. zn. 0 Tp 26/2015 z 22. februára 2015, väzba sťažovateľa bola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka a sťažovateľ bol ihneď prepustený z väzby na slobodu. Súčasne mu bola uložená povinnosť oznámiť policajtovi, prokurátorovi a súdu každú zmenu miesta pobytu, ako aj zákaz požívať alkoholické nápoje. Napokon mu bolo uložené primerané obmedzenie spočívajúce v zákaze vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu. Podľa názoru krajského súdu dôvod väzby ustálený okresným súdom je daný. Konkrétne skutočnosti odôvodňujúce obavu z pokračovania trestnej činnosti vyplývajú najmä z toho, že sťažovateľ sa mal teraz dopustiť obdobného trestného činu, ako už dvakrát predtým v minulosti. Na tomto závere nič nemení

6

ani skutočnosť, že tresty uložené sťažovateľovi v minulosti má už vykonané. Z hľadiska posudzovania predpokladov recidívy protiprávneho konania nie je rozhodujúce, či uložený trest bol vykonaný, prípadne či ide o zahladené odsúdenie. Zákonnú fikciu vyplývajúcu zo zahľadania odsúdenia pri posudzovaní dôvodov väzby nemožno stotožňovať so záverom, že na trestný čin sa po zahlodení odsúdenia hľadí tak, akoby ho obvinený nikdy nespáchal. V prípade sťažovateľa obavu z pokračovania v trestnej činnosti zvyrazňuje aj fakt, že sa dopustil viacerých priestupkov na úseku dopravy, čo znamená, že dodržiavanie zákonných pravidiel a disciplinované správanie mu nie sú vlastné. Vzhľadom na okolnosti zistené na strane sťažovateľa, ale tiež vzhľadom na okolnosti prípadu, v danom prípade bolo možné nahradiť väzbu zárukou za súčasného uloženia primeraných povinností, resp. obmedzení. Rozhodujúcimi kritériami, ktoré vzal krajský súd do úvahy, boli najmä menší stupeň závažnosti trestnej činnosti, ako aj fakt, že sťažovateľ mal viesť motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu s odstupom viac ako štyroch rokov od posledného prípadu, za ktorý bol právoplatne potrestaný. Napriek tomu, že sa v priebehu rokov 2012 až 2014 dopustil viacerých priestupkov na úseku dopravy, nikdy nešlo o jazdu pod vplyvom alkoholu. Okrem toho sa sťažovateľ sám rozhodol riešiť svoj problém s alkoholom a absolvoval liečbu. Za prostriedok, ktorý môže dostatočne účinne zabrániť sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti, treba považovať aj zadržanie vodičského preukazu. Ako to uvádza obhajca sťažovateľa, u tohto dosiaľ neboli zaznamenané sklony smerujúce k mareniu úradného rozhodnutia, a preto nemožno takéto konanie sťažovateľa dôvodne očakávať.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m.m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov

takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu treba podstatu argumentácie krajského súdu považovať za dostatočnú a presvedčivú. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný právny názor, neznamená sama osebe porušenie jeho označených práv.

Jadrom sťažnosti sú dve námietky. Sťažovateľ predovšetkým z hľadiska procesnoprávneho tvrdí, že ani jemu, ale ani jeho obhajcovi nebolo umožnené vyjadriť sa k návrhu prokurátora na vzatie do väzby. Okrem toho z hľadiska vecnej opodstatnenosti záveru o existencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku poukazuje na protirečivú argumentáciu krajského súdu, ktorý na jednej strane dospieva k záveru o existencii obavy z pokračovania v trestnej činnosti a na druhej strane dospieva k záveru, že realizované zadržanie vodičského preukazu môže dostatočne zabrániť sťažovateľovi v pokračovaní v trestnej činnosti.

Z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, nevyplýva, že by sťažovateľovi a jeho obhajcovi nebolo umožnené vyjadriť sa k návrhu na vzatie do väzby. Práve naopak, z obsahu zápisnice o výsluchu sťažovateľa z 22. februára 2015 je zrejmé, že pred začatím výsluchu prokurátor doručil sťažovateľovi a jeho obhajcovi návrh na vzatie do väzby, pričom obom bol poskytnutý dostatok času na oboznámenie sa s návrhom. Následne potom sťažovateľ k veci vypovedal a žiadne námietky v súvislosti s obsahom návrhu na vzatie do väzby neuplatnil. Neurobil tak ani obhajca. Napriek tomu po vyhlásení uznesenia

o vzatí sťažovateľa do väzby obhajca uviedol, že sťažovateľovi, ale ani jemu nebolo umožnené vyjadriť sa k návrhu na vzatie do väzby. Z pohľadu ústavného súdu možno vysloviť iba predpoklad, že obhajca sťažovateľa mohol mať na mysli to, že po ukončení výsluchu sťažovateľa nebol vyzvaný urobiť záverečný návrh, resp. prednes. Ide len o úvahu ústavného súdu, pretože sťažovateľ nijako bližšie nevysvetlil a nekonkretizoval, v čom malo v danej situácii spočívať neumožnenie vyjadriť sa k návrhu na vzatie do väzby.

Odhladnuc od dosiaľ uvedeného, z pohľadu ústavného súdu sa javí ako podstatné a rozhodujúce, že v rámci sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sa sťažovateľ obsiahlym spôsobom vyjadril k obsahu návrhu na vzatie do väzby, v dôsledku čoho krajský súd získal ucelený obraz o argumentácii sťažovateľa. Tým došlo k náprave prípadného pochybenia okresného súdu, ktorý nedal sťažovateľovi a jeho obhajcovi priestor na prednesenie konečného stanoviska.

Vo vzťahu k vecnej námietke sťažovateľa o neexistencii dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, resp. o protirečivých záveroch krajského súdu v tomto smere sa ústavnému súdu javí ako podstatné, že sťažovateľ napriek dlhodobějšíemu zdržaniu sa požívania alkoholických nápojov tieto opätovne požil a podľa vlastného priznania sa dostal do nekontrolovateľného stavu spojeného so stratou pamäti. V podstate to znamená, že za súčasného zdravotného stavu sťažovateľa recidíva pri páchaní trestnej činnosti pod vplyvom alkoholu je v jeho prípade možná.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2015